

S tasca d'apostolat la que està portant a terme l'Adrià Gual en profit i dignificació del nostre art escènic. La seva vida és un alt exemple d'abnegada i heròica perseverança en conseguir un fi, i si altres no fossin els

seus mereixements, aquest sol despertaria la nostra sincera admiració devés la seva obra complexa i ben orientada.

En Gual, esperit inquiet i cultivat, ve bregant sense repòs per a depurar i polir el nostre Teatre nacional i així dotar-lo de totes les exquisiteses i perfeccions a que deu aspirar si vol assolir la valor d'universalitat a que li dona dret la seva abundosa i ferma producció. An En Gual se'l podrà discutir, se'l podrà criticar; emprò ningú tindrà la gosadia de regatejar-li la gloria d'haver contribuït al refinament del gust del públic català.

Abans, deixant-se guiar exclusivament pel seu entusiasme, dúia a terme la seva tasca organitzant cicles de representacions que quedaran brillantment consignades en els anals de la moderna literatura catalana. Ara, al cap de l'«Escola Catalana d'art dramàtic», la seva acció és encara més eficaç i positiva perquè va governada per un mètode i te camp més vast per a desenrotllar-se i expandir-se.

Una manifestació d'aquesta bella tasca fou la vetllada que tingué lloc en nostre Teatre Fortuny el dia 13 del mes prop passat, amb l'estrena de «Francesca de Rimini», tragedia de Silvio Pellico, traduïda al català per l'Alfons Maseras, i que, junt amb «Romeo i Julieta» i «Tristan e Isolda», formen la «Trilogia de l'amor» que serà representada, molt en breu, en el Teatre Goya, de Barcelona.

No podem endevinar els motius que haurà tingut el Sr. Gual per a cercar en la literatura estrangera les produccions que ha d'ofrenar al públic de la nostra terra des de la càtedra de l'«Escola Catalana d'art dramàtic». Es que en elles ha trobat els models únics per al seu fi pedagògic?

Per fortuna la nostra dramàtica no està absolutament mancada de produccions de caràcter poemàtic que, adhuc no essent considerades obres cabdals,

tenen, per a nosaltres, la valor de cosa propia forsa escaient a la significança de l'«Escola». Guimerà i Balaguer, poden, al nostre entendre, oferir elements per a les mateixes pràctiques i demostracions que realitza En Gual amb les obres abans esmentades.

De totes maneres, cal reconèixer que l'obra, la producció del literat, no és lo essencial en els espectacles de la naturalesa i caràcter del que 'ns ocupa; lo més important és la part externa de presentació, i execució.

«Francesca de Rimini» de Silvio Pellico, no és per a nosaltres, un model de tragedies. Els amors de la filla de Güido de Polenta, senyor de Ravenna, amb el seu cunyat Pau Malatesta, no assoleixen la tràgica emotivitat del bellíssim epíssodi dantesco, ni responen fidelment a la veritat històrica; més com que la traducció d'En Maseras, feta amb versos de magnífica ampulositat, d'airós caient heroic, i la situació i caràcter de l'obra, ofereixen bon camp d'estudi i lluíment, En Gual l'ha posada en escena i cal confessar que ha assolit l'èxit més complert en la seva empresa.

La presentació, és impecable. La decoració, única en tota l'obra, és d'una simplicitat encantadora servint a maravellosament a les figures, pel seu to de calenta lluminositat. Els trajos dels personatges son cuidats en tots sos detalls de línia i de color, oferint un conjunt perfectament entonat. La col·locació i actituds de les figures, obeeix a una llei de ritme i harmonia. La plàstica, en fi, és un encís pels ulls i una del·lectació per l'esperit.

Dels interpretadors de l'obra, cal fer, en primer lloc, un complert elogi de la Sra. Ampar Ferràndiz, encarnadora d'aquella ideal Francisca que'l Dant trobà a l'Infern redimint-se del pecat d'amor. La Sra. Ferràndiz digué els seus versos meravellosament, amb justa entonació i subratllant, amb sobrietat, els moments passionals i emotius de la tragedia. Sempre justa, sempre encaixada, es feu mestressa de la voluntat de l'auditori. El Sr. Claramunt (*Lanciotto*), no es comportà com un deixeble, sinó com un bregat comediant de professió. En canvi el Sr. Xuclà (*Paolo*), se 'ns revelà com una gran esperança, com una bona promesa de que quan hagi vençut les dificultats que ofereix l'harmonitzar el gest amb la paraula, tindrem, amb ell, un excel·lent actor, car la

seva manera de recitar és perfecta i fonament simpàtica. En Terxidor (*Guido*) i Trull (*Patge*) compliren discretament.

El públic selecte que omplia la platea del «Fortuny», aplaudí sorollosament als artistes, traductor de l'obra i director de l'espectacle, veient-se obligats, uns i altres, a sortir a l'escenari al finalitzar tots els actes.

**

L'insigne Guimerà, l'altíssim poeta que va per les terres de parla catalana recullint les manifestacions d'entusiasme que desperta la seva darrera producció «L'ànima és meva», no pogué visitar la nostra ciutat en ocasió de l'estrena de dita obra que tingué lloc en el Teatre Fortuny el dia 19 del mes prop passat. Aquest contratemps, va restar a l'espectacle la magnificència de l'homenatge que'l nostre públic hauria tributat al genial dramaturg.

Sense En Guimerà, l'interés de la funció va quedar reduït al que desperta l'estrena d'una obra famosa i el debut d'una bona companyia.

«L'ànima és meva», xardorosament ovacionada arreu on se representa, obtingué a Reus un èxit

complet. El seu diàleg vibrant, que serveix d'esplèndida vestimenta a una faula plena d'emoció i desenrotllada amb l'experiència d'un mestre en el difícil art de compondre obres escèniques, captiva i sedueix; emprò la nota aguda i enardidora, radica en el personatge central del drama, en l'heroi gentil, heroi de llegenda, en quin esperit s'hi abranda, flamejant, el sentiment de patria, l'amor a la seva terra engrillonada.

El nostre públic va comentar amb xardorós aplaudiment el desenrotllo de l'acció, fent d'aquesta manera l'elogi més complet de l'obra i dels seus interpretadors, al cap dels quals hi va un actor de tants mereixements i prestigis com l'Alexandre Nolla.

L'endemà de l'estrena de «L'ànima és meva», es representà la magnífica tragedia «Mar i Cel», del mateix autor, que constituí un nou triomf per a En Nolla, aixís com també per a tots els bregats artistes que'l secunden.

I amb les tres funcions que deixem ressenyades, ha quedat clos el curt parentessí que l'Empresa del Fortuny s'ha dignat posar a l'actuació de companyies castellanés en l'elegant coliseu de la Plaça de Prim.

CLAUDI MONTANYA.

